

ОДНОКЛАСНИК

2 • 2020

ЖУРНАЛ ДЛЯ ПІДЛІТКІВ

ІНДЕКС 74394

КОНКУРС «ЧИТАЙ-ПИШИ»
КСАНТІ ДАРУЄ ПОЗИТИВ
РОЗБІТЕ СЕРЦЕ ХАРЛІ КВІН

STANDARD CURVE
BTS:
ФАНАТАМ З ЛЮБОВ'Ю

НЕ ВСІ «І» МАЮТЬ КРАПКУ

І не хотіла вмирати. Але все сталося надто інвидко, щоби встигнути це усвідомити іще там. А тут усе було інакше, і про це нехотіння вже якось не думалось. Допитливість виявилася сильніною. Дівчина усвідомила себе на шкіряному дивані теракотового кольору в сучасному офісі зі стінами, обкладеними блискучими каляхмами «під мармур». За панорамними вікнами на всю стіну з великої висоти проглядалось якесь місто. *I* не візнаналя його, бо деталі неможливо було розглядіти — надто далеко воно було. Можливо, дівчина б навіть подумала, що нічого не сталося і власна смерть *їй* насилася, прости чомусь вона знала, що «перешла», і з цим уже нічого не відіш. «Ок, я вмерла. Що тепер?» — думала вона.

Сонце падало на блискучу стіну і на підлогу, воно було вже досить високо. У приміщенні окрім теракотового дивана стояв стіл з надсучасною комп’ютерною технікою. Одна стіна була повністю живою, знизу горі викритою мохом, доцятково освітленим діонінами лампами. Також дівчина зауважила ліфт і двері. Словом, якби не панорамні вікна, екостіна й ласкаве передвечірне проміння, це місце можна було б назвати нудним. Вона згадала свій нещодавній досвід пошуку роботи, коли так само сиділа в офісі компанії, чекаючи, коли її викличуть до рекрутера.

Зупинившись поглядом на ксероксі, вона посміхнулася: «Отак виглядають небеса? Боже, невже ти знаюшаєшся з мене?» Однак ще не вельми велика мудрість, яку вона встигла нажити за свої 22 роки, підказувала їй, що будь-які спроби людей уявити потойсівіття пріречені на невдачу. Адже це лише людські вигадки, що життя «там» можна описати й увіпхнути в якусь форму, ще й таку, яку продукує людська увіва. Й ось вона сидить в офісі, у цій енну кількість разів оспіваній і обсмоктаній з усіх боків письменниками та голлівудськими сценаристами «небесній канцелярії».

І, ймовірно, скоро до неї прийде янгол із пером, відкриє її «справу» в швидкозшивачі й від імені Бога воздасть відповідно до діянь, підписавши вирок тим же пером. *I* відчула розчарування й внутрішній протест, адже щось усередині вперто не хотіло вірити в те, що Бог і посмертне життя вкладаються в оці шаблонні сюжети. Тривіально чи ні, а як усے розгортається, дівчині було страшенно цікаво.

Чекати довго не довелося. Двері безшумно відкрилися, і перед нею постав чоловік. «А ось і янгол, — подумала *I* з усміхом. — Без крил. Хто ж сказав, що в янголів обов’язково мають бути крила? Вона згадала, що в університеті на одній із лекцій з культурології мовилися про те, що іконографія янголів як крилатих істот з’явилася далеко не одразу. «Бог», — прочитала вона на бейджику й почервоніла. *I* замерла, й ті секунди, поки Бог сам не звернувся до неї, здалися їй вічністю. «Прощу, панно, проходьте, будь ласка!» — Він указав рукою на приміщення, яке відкривалося за дверима.

До *I* потроху поверталася здатність мислити. «Ну ок, яка різниця? Не янгол, а сам Бог. Він — усемогутній і не мусить

Проза

усе делегувати янголам, може собі дозволити робити індивідуальні прийоми». Думаючи так, вона на мить навіть піддалася спокусі вважати себе обраною. Бог у сорочці та білій краватці з бейджиком на синьому шнурку виглядав як учасник Всесвітнього економічного форуму в Давосі або як один з місіонерів «Церкви Ісуса Христа останніх днів», з якими вона чимало спілкувалася. «Дивно, що він не англійською до мене звернувся», — подумала I.

Приміщення за дверима виглядало так само, як попереднє, тільки замість теракотового дивана було зручне крісло такого ж кольору, яке стояло біля білого офісного столу, на якому показував своє надгризене яблуко макбук. I подумки саркастично посміхнулася. Вона могла будь-яким уявити Бога, але отаким юзером — вибачай! «Може, це якесь пастик? Спокуси? — Вона зликалася такої думки. — От дурепа, повірила, що це Бог, подивившись на бейджик, — дійшло до дівчини. — Та це може бути хто завгодно! Навіть сам...» — вона не хотіла навіть подумки називати його.

«Я не він, панно», — сказав чоловік так невимушено і впевнено, що не повірити йому, здавалося, було просто непристойно. I оставіла від несподіванки, але тільки на мить. Потім відзначила, що перед нею досить приятливий, симпатичний чоловік.

Незважаючи на всю цю офісну сценографію, чоловік ніби не вимагав субординації «бос-підлеглий». Навпаки, називав її ввічливо «панною». Попри іронічне чітко свого настрою, I помітила, що в його присутності її комфортно й безпечно, як у Христа за пазухою. Ба більше, вона відчула, що її огортає почуття абсолютної безпеки, якої теплої, спокійної любові. Так, вона могла сказати, що закохалася у цього чоловіка з першого погляду, але це б відбивало лише невеличку частину її піднесенного внутрішнього переживання. Приближно теж саме вона відчувала на Говерлі, коли стояла так близько до неба й не могла повірити своїм очам, що така краса існує. Тож дівчина вирішила довіритися симпатичному Богові, але й пильності не втрачати.

«Як почуваєтеся, Ірино?» — спитав Бог, сідаючи за стіл і підсувуючи макбук близче до себе. «О, я почуваюся чудово», — відповіла I, що це була чистісінка правда. «Чудово, — почула луною у відповідь. Та Бог

вів далі: — Оootже... глянемо. Тааак. Ірина Шевченко». — І він, дивлячись на екран, почав кудись клікати мишкою. Й� було до нестіни цікаво, що Бог видивляється у своєму лептоні про неї. Може, він переглядає її сторінку у Фейсбуку? Чи в Instagram? «Хм, зрозуміло. Чудово. Перепрошую, треба трохи почекати — обробка даних». I трохи напружилася. Ніби й готова була до «зважування» гріхів та благих діянь, але коли уявляла, що Бог зараз бачить усе, за що їй було так соромно чи боляче в житті, ставало неприємно і знову соромно.

«Ви ж, панно, розумієте, що я відповідаю лише на ті питання, на які ви самі ніколи не знайдете відповіді?»

«Тиць-Гриць, і звідки я маю це розуміти? Я не розумію, де я і з ким розмовляю, а мене про таке питання», — подумала I й коротко відповіла: «Ні», картаючи себе за думки, які собі дозволяє в присутності Бога. Але і зраділа водночас — про гріхи не йшлося. Бог говорив про якесь питання. «То нічого, панно, — сказав Бог. — Роздруківки ви можете взяти в секретарки, — він показав руково в бік дверей. — О, і перепрошую за цей несколого-гічний олд-скул. Ми з розробниками все ще не можемо дійти згоди щодо дизайну додатку, який дозволитиме гомотрансферним бачити відповіді одразу у своїх смартфонах. Хоч ми на переробленому крафтовому папері все друкуємо, електронний додаток — краще рішення ще й

з міркувань зручності». Йї не здалося, Бог справді виправдовувався і мав дещо винуватий вираз обличчя. В сусідній кімнаті справді запрацював принтер. Далі Бог стурбовано глянув на сній стильний «Орієнт» і знову винувато промовив: «Неперенесну, люба панно, треба поспішати».

І стало так образливо, ну просто до смерті. Хоча ні, навіть від власної смерті її так образливо не було. Найголовніша зустріч життя, чи то нас смерті, триває три хвилини й зараз отак нагло скінчиться. Заради цього Бог явив їй себе? Заради цих трох хвилин беззмістового діалогу, який навіть на поганенько робоче інтер'ю за її життя не потягнув би? Вона спіймала себе на тому, що люто зла на Бога, так, що могла закричати про це прямо в його симпатичні обличчя.

«Не лютуйте, панно, будь ласка. Ми ж із вами ще ой як наговоримося», — мовив він, прочитавши її думки й галантно поцілувавши руку. Попри те, що в цей момент вона ще яскравіше відчула, як його любить, лютъ не вищухла. «Він сказав це так, ніби наша зустріч в офісі була якоюсь буденнюстю», — ображено думала вона. Хоча поруч з Богом *I* почувала себе розслаблено і невимушено, наріката вголос вона не наважилася. Смиренно кивнула й попрямувала до дверей. «До побачення, люба Ірино», — солідно пролилося на неї, коли вона виходила. Здається, вона навзаки сказала: «До побачення».

У кімнаті очікування її зустріла секретарка. Вона привіталася, передала їй до рук тоненьку синю книжечку з коричневими сторінками і вказала у напрямку ліфта, який саме відкрився.

В *I* тримали руки. Зараз вона дізнається, чому Всесвіт розширюється і скільки йому залишилося? Чому є біль і страждання, а існування все ще має значення, незважаючи на те, що Земля помре через декілька мільярдів років або раніше? Чому Марко так нагло припинив стосунки? Що там у чорних дірах і чи гніздяться в них інші Всесвіти? Як виникло ДНК, чи прибульці й коли люди з ними зустрінуться? А нейромережі? Чи зможе хоч одна із них набути самосвідомості? Як деякі люди відчувають чужі емоції наче власні? Чому є ті, що бачать привидів? Чому ставлення людей до неї не таке, як би їй хотілось, і що треба змінити в собі? Весь цей безкінечний

спісок «чому» враз активізувався в її голові, юна ледь не вибухнула. Але це перевантаження викликало не біль, а ейфорію. Всі відповіді тут, в її руках. Вона навіть забула, що іде у ліфті невідомо куди й не знає, що на неї чекає. Відкрила книжечку й жадібно взялася читати:

«Лікаво, на скількох фотках інших людей у світі я випадково залишила слід?»

«На 1589 фотографіях. Їх ви можете переглянути на профілях оцих людей: Alinapovo555, AnnaKonda, Bananatree, Sigma87...»

Як часто *I*, переглядаючи свої фотографії, зроблені на площах великих міст України, Німеччини, Польщі, а також на пляжах Чорного та Середземного морів, дивилася на випадкових людей, які потрапили в кадр, і напівжартома думала, а на скількох залишила слід вона? Скільки людей у світі так, як вона нині, переглядають свої світлини й навіть не згадуються, що на них саме вона? «Ну ось, отримала, гомотрансферна, — подумала вона. — На це питання я би точно сама не отримала відповідь, таких даних мені справді жоден Цукерберг не надав би», — і вже по-доброму усміхнулася.

Попри розчарування, почуття, яке встигло стати звичним для неї в останні п'ятнадцять хвилин, *I* відчула, що десь у найвіддаленіших закутках її свідомості тріпотить дуже-дуже приемна думка-спогад: «Ми ж із вами ще ой як наговоримося». Ліфт зупинився, видавши знайоме «дзень».